

Hana Vondrášková, rozená Kontová se narodila 24.7.1937 v Holušicích jako první dítě a o 4 roky později se jí narodil bratr Jan. Její otec pracoval jako kameník a matka byla v domácnosti. Velmi ráda chodila do školy.

„Škola mě strašně bavila a pamatuji si z toho jenom to, že jsem vždycky přišla domů, a když se maminka zeptala, jak bylo ve škole, tak jsem jí to všechno vyprávěla od začátku do konce.“

Na jaře roku 1944, její rodina a jejich přátelé byli ochotni poskytnout úkryt československým výsadkářům, kteří vysílali rádiové vlny do Británie. Rodina tím riskovala vše. Dělili se s výsadkáři o jídlo a poskytovali jim úkryt, ze kterého mohli vysílat.

S dětmi se o tom nemluvilo, nesměly nic vyradit. Ale i tak tušily, že se něco děje.

Jednoho z výsadkářů zatkli, ten prozradil místo úkrytu a vojenské jednotky pak šly na jisto. Rodina musela utéct.

„Maminka přišla k nám a řekla rychle, abych bratříčka oblíkla a šla ke svému dědečkovi, že musíme utéct, že jdou vojáci.“

Její otec byl ihned zatčen a odveden k výslechu, později ho převezli do Terezína, a pak do Mauthausenu.

Matku po čase taky zatkli. Poté byla taky převezena do Terezína a dál do Ravensbrücku.

„Říkali: ‚Chudinko holčičko, maminku ti taky odvedli‘, a tak.“

Po odchodu obou rodičů byli s bratrem odděleni a paní Hana žila v Praze u tety.

Po válce se vrátil jen její otec, bohužel ale s velmi pochroumaným zdravím. Při návratu vážil jen 38kg a do konce života se léčil s kostní tuberkulózou.

Na návrat matky čekala paní Hana dlouho, nikdy se ho ale nedočkala. Teprve až po roce 1968 se dozvěděla, jak to s její maminkou bylo. Odjela do Ravensbrücku na sešlost těch, kteří koncentrační tábor přežili, kde doufala, že by maminku mohla najít. Potkala ale jen ženu, která její matku znala. Vyprávěla jí že její matka koncentrační tábor přežila. Když se válka blížila ke konci, vězeňkyně odváželi pryč. Na trase ale byly překážky, které musely odklízet. Při jedné takové akci se její vlak rozjel a už nezastavil, a tak jí nechal v rozlehlé polské stepi.

Ani za pomoc spojeneckým výsadkářům se její rodina nikdy nedočkala uznání.

Navzdory ne úplně šťastnému dětství vystudovala gymnázium, později pedagogickou fakultu a stala se učitelkou, a pak zástupkyní na nynější základní škole 28. října v Příbrami. Vdala se a se svým mužem má dvě děti.